

LÁZÁRY RENÉ SÁNDOR

(Lujza, nyiss ajtót!...)

*Lujza, nyiss ajtót! Szerelem vaczogtat –
Vetne bár sorsom jegesebb vidékre,
Eszkimó éjben s Kanadában őrlő
Hóviharokba!*

*Lujza, vágnék rád Szaharák hevében,
Számumot hörgő sivatag homokján
Is, hol elsüppedt karaván nyomában
Szikkad a csontváz!*

*Lujza, vágyom rád! Remegek, ne válassz –
Százszor elvászott küszöbödre fekszem...
Szajha, engedj bé! Kutyamód hideg van –
Mégfagy a farkam!*

Részben Horatiusból: Carminum Liber I. 22.
Székely-Udvarhelyen, 1888. január 18-án

(Álmomban ördögök görgettek...)

*Álmomban ördögök görgettek döndülő, hatalmas, nyöszörgő hordókat.
Angyali vigyorral döngették dongáik, miközben valakik hörögtek.
Ördögök röhögtek gurítván, s én is csak röhögtem rettentő örömmel.
Mellettem egy csuklyás árnyék állt... Mintha a nagy Dante lett volna Andrea
Orcagna (vagy Giotto?) festmény, a Santa Maria Novella freskóján...
És akkor érczesen zengett fel, s fölöttem tágasan terült szét űr-szózat!
Egy verssor visszhangzott: „Viszik a húsbankárt kipotyog a lelke szaraczen.”*

(Maros-Vásárhelyt, 1899. november 29-ről 30-ra virradólag álmodtam volt.)

(Alexandria...)

*Alexandria, őszelő,
Kávébázi urak s fiúk:
Antik, lány mosoly arcokon.
Fülledt fény gomolyog, s a füst
Édeskés, fanyar, izzadt.*

*Füredőz, pezsdül a parti nép:
Nyüzsgő szír, arabus, zsidó.
Szó röppen – görög, angol is*

*Séták, végig a Corniche-on:
Sziklák, tengeri víg terasz.
Hömpölygés víz a Ramlehig,
Harsány, vad ragyogásban.*

*Alexandria, ég veled!
Serapeumi éjszakák,
Szfinxek, régi szerelmek – itt
Már csak tört romok, oszlopok,
Tátongó katakombák!*

*Alexandria!... Őszülő
Alexandroszod elköszön...*

(Alexandria, 1910 szeptemberében)

(A hajnal kardja...)

*A hajnal kardja fölhasítja álmunk
Bíborszegélyű, súlyos köntösét...
Pállott homályban kaftánok sűrögnek,
Zsírló pofával sanda pátriárkák*

*Hajlonganak s hazudnak fagyubúzben.
A szemmaró füst fátyla émelyítő,
Miként mézédés gyilkosok szakállas
Siránkozása... Annyi itt a szentség!*

*Csak satnya lelkek szolga rettegése.
Romlásba dönt a düh liturgiája:
Méreggel ölnek, lesből hátba döfnek
A vak harag kenetteljes lotyói.*

*Rikolt, paradéz győztes gyávaság...
Akárha pestis, dől Ravenna fénye:
Dicső ragacs, ravaszdi borzadály...*

*A vér s a szenny... Bizáncban ébredünk:
A bűn s a gőg bemocskolt nászi ágyán...
A hajnal kardja fölhasítja álmunk
Gyászlepleit s a lágy bomlás palástját.*

(Álom-töredékek 1921. december 11-re virradólag.
- Verssé mégsem lehettek... Így hagyom már.

(Lázarykám, mi lelt? ...)

*Lázarykám, mi lelt? ... Miért is élsz te még?
Tisztségbe jut ma bárki rongy, ha jól sűrög,
Ha Róma söpredéke közt hazudni gyors,
Ha lopni tud, ha senkiházi törtető...
Lázarykám, mi lelt?... Akarsz-e élni még?*

(Catullus LII. után, 1922. december 17-én)